HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

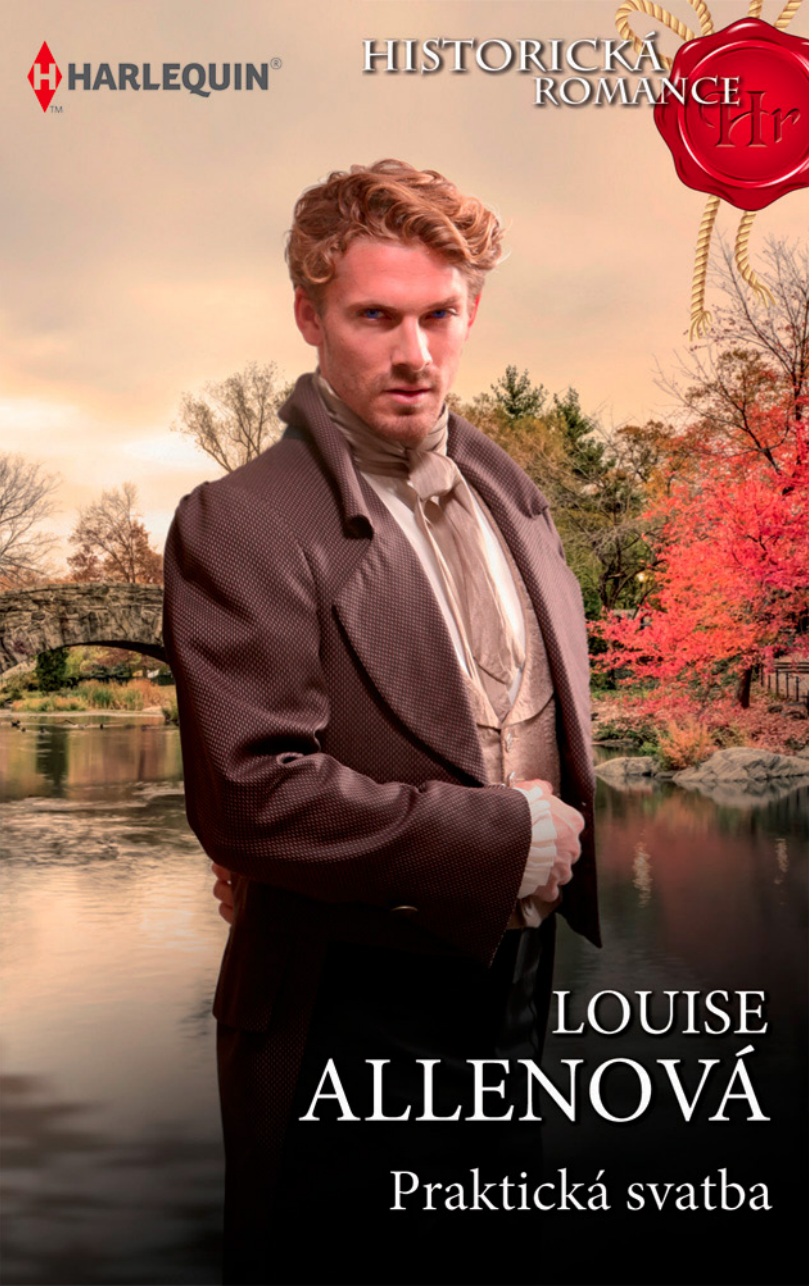

LOUISE
ALLENOVÁ

Praktická svatba

Louise Allenová

PRAKTICKÁ SVATBA

Překlad

Lucie Silvová

Milá čtenářko,

podzim už se pomalu nachyluje k zimě a zahřívají Vás už jen vzpomínky na letošní žhavé léto. A pochopitelně také moje příběhy, plné žhavé lásky. Ovšem někdy se ta pravá žhavá láska klube na povrch jen poznenáhle – jako třeba v Praktické svatbě *od Louise Allenové. To je autorka už mnoha historických romancí a tentokrát svůj příběh postavila na nedorozumění dvou dospívajících přátel, které málem zhatilo jejich lásku, probouzející se už v mládí a rodící se z absolutní důvěry.*

Tento měsíc se uzavře minisérie Tajné životy od Laurie Bensonové romancí s názvem Honba za diamantem. *Je to skutečně napínavý příběh, v němž se nakonec opět spojí životy Američanky a anglického šlechtice.*

Přeju Vám krásné zážitky z četby,
s láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

PRAKTICKÁ SVATBA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Earl's Practical Marriage

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2018

Překlad:
Lucie Silvová

Odpovědný redaktor:
Růžena Skálová

© 2018 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2019
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4619-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4620-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4621-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

V Beckhamptonu na silnici do Bathu – červen 1814

„Tohle je naprosto nepřijatelné."

„Vy budete asi zvyklá, madam, že se přírodní živly ohlížejí na vaše pohodlí."

Měla by toho člověka ignorovat. Žádná slušná dáma se nedává do hovoru s neznámým mužem v hostinci u silnice. A už vůbec ne s vysokým a nedbale elegantním. Ale jako s uděláním přesně takový ji osloví a nedbá, že se nechová jako džentlmen.

Laurel se ohlédla, aby si ho letmo prohlédla, ačkoliv ji jemná síťovina závoje zamlžovala jeho rysy. Měla si ho lépe prohlédnout už prve, dokud si jí nevšímal. Nakonec je žena a v pětadvaceti žádná vyschlá stará panna na ocet, vzdor tomu, co o ní prohlašuje její nevlastní matka. Vidí zatím výborně, i srdce pracuje dobře, protože se jí zvyšuje puls, když se dívá na hezkého cizince. Je to velmi pohledný muž, pokud se vám líbí vysocí blonďáci s širokými rameny a trochu přerostlými vlasy. A také opálené – další známka toho, že se nejedná o pravého anglického džentlmena, ledaže by měl něco společného s Východoindickou společností nebo se právě vrátil z Indie.

Seděla u stolu společně se svojí komornou

v beckhamptonském hostinci a usrkávala čaj. Komorná se tvářila škrobeně a mlčela. Cizinec si objednal portské a popíjel ho opřený jedním loktem nedbale o bar, jako by se ocitl v nějaké nechvalně známé putyce, a ne v celkem slušném hostinci u silnice do Bathu.

„Jsem zvyklá na takového kočí, který ví, jak objet překážku na cestě, a také si obvykle takového najímám, sire," odpověděla mu příkře. „Neočekávám, že se okamžitě vzdá a prohlásí, že musí jet neuvěřitelně dlouhou objížďkou jen proto, že na cestu padl strom a blokuje silnici na Cherhill."

Právě stáli na dvoře, kde začínal být pořádný nával, protože kromě jejich kočáru právě dorazily tři další poštovní dostavníky, aby tu vyměnily koně. Uprostřed celé té vřavy stál zřízenec londýnské pošty ověšený poštovními pytli a v ruce držel opratě. Čekal na objednaného koně, aby na něm odjel do Londýna. Dotázala se ho, jak moc závažné je to uzavření cesty tři míle odsud.

„Jak jsem vám už říkal, madam, můžeme jet na jih do Devizes, potom do Melkshamu a tamtudy už se do Bathu dostaneme." Kočí, který jí přinesl tu neblahou zprávu, se po ní lítostivě podíval. „Podle všeho se kolem toho velkého padlého stromu dostane jen jezdec na koni. Poštovní dostavník uvízl na druhé straně, a jestli se nepodařilo projet poštovnímu dostavníku, pak se nepodaří projet ničemu, co má kola."

„A já jsem vám dopředu říkala, když jsme vyjížděli, že se chci cestou zastavit v Pickwicku." Laurel otevřela cestovní mapu, kterou měla zastrčenou v kabelce, a jela prstem po zakreslené cestě do Bathu. „Je to, jak jsem si myslela. Když pojedeme přes Melksham, jak mi nabízíte, bude to do Pickwicku pořádná zajížďka."

„Ale žádná jiná možnost tu není, madam.“ Malý šlachovitý kočí si trval na svém.

Laurel si vzdychla spíš sama nad sebou než nad jeho zatvrzelostí. Za posledních několik týdnů ztratila hodně ze své trpělivosti i svůj obvyklý smysl pro humor a dobře si toho byla vědoma. Nejednalo se přece o žádnou tragédii na život a na smrt – vlastně kdyby byla k sobě upřímná, přiznala by si, že se jí poslední dobou už nic nezdá životně důležité. Jestli udělají dlouhou zajížďku, přijedou k tetě Phoebe pozdě, ale to už jsou rizika cestování. Nevlastní matka měla možná pravdu. Stává se z ní stará panna, ještě než na to má správný věk. Je nedůtklivá a nesnášenlivá.

„Tak dobře, asi to znáte nejlíp.“

„Nebo taky ne,“ zamíchal se opět drze do rozhovoru cizinec. „A co stará cesta podél Shepherd's Shore a kolem úbočí Downs po cestě do Sandy Lane?“

„Spolek mýtných už přestal tuhle cestu udržovat dobře před padesáti lety, sire.“

„Ale stále existuje, nebo snad ne?“

„Jo, to jo, sire, ale jezdí po ní tak akorát káry farmářů a možná jezdci na koních. Není vhodná pro takovéhle pohodlné kočáry.“

„Je sucho, vítr nefouká a zapřáhnete čtyřspřeží.“ Muž se obrátil k Laurel. „Já jedu na koni, takže mohu vepředu zjišťovat, jak cesta vypadá. Určitě tam budou vyjeté koleje. Bude to sice také objížďka, ale ne tak dlouhá a vede kolem Cherhill a Calne a napojuje se na silnici do Chippenhamu a Pickwicku a nebudete se muset vracet.“

Laurel se na něj pozorně dívala a zamýšlela se nad tím, proč jí připadá tak neurčitě povědomý. Nemohla na to přijít. Jeden mužský ale může dost těžko představovat nebezpečí, říkala si. Má s sebou komornou

a dva sluhy, i když dost nasupené. Je tu jen riziko, že se u kočáru poláme kolo nebo náprava, a ona se dostane do úzkých v bohem zapomenuté pahorkatině jménem Downs. Ráda by se ale do Bathu dostala co nejdříve, a tak se chopí příležitosti a pokusí se projet, kudy ten cizinec navrhuje, pak se uvidí.

„Děkuju, pane, budu vám zavázána." Obrátila se ke sluhům. „Slyšeli jste, všichni? Pojedeme tady za tím pánem do Sandy Lane."

Sluhové šli ke koním a nijak neprotestovali, ačkoliv kdyby jejich siluety mohly mluvit, pomyslela si Laurel, určitě by na ni pokřikovaly něco jako: *Určitě toho budeš litovat, ty jedna bláznivá huso!* Nebo: *Ty ženské vždycky vymyslí nějakou pitomost!*

„Madam, promiňte, ale nesetkali jsme se už někdy dříve?"

Takže já jsem mu také povědomá?

Cizinec na ni zíral, jako by chtěl proniknout jejím hustým závojem. Modré oči rámované tmavými řasami na ni upřeně hleděly.

„To si nemyslím, sire." Modrým očím, i když atraktivním, zásadně nedůvěřuje a nechová se moudře, když s ním vůbec mluví, protože to bývá obvyklý trik různých darebáků. Než si to člověk uvědomí, už na sebe leccos prozradí, sdělí informace o svých známých i jejich sídlech a poskytne tak podvodníkům nebo svůdcům dobrý přehled. Ne že by právě jeho považovala za podvodníka nebo svůdce. Na druhou stranu, kdyby to na nich bylo vidět na první pohled, nebyli by úspěšní.

„Ne, samozřejmě že ne." Zamračil se. „Ale připadalo mi něco povědomého v tom, jak jste naklonila hlavu, když jste přemýšlela. Připomněla jste mi tím jednu starou známou." Ať byla ta jeho známá

kdokoliv, rozhodně na ni neměl příjemné vzpomínky, podle toho, jak se tvářil.

Laurel přikývla a odcházela ke kočáru. Ten člověk má inteligentní obličej a vnímavý výraz, nejenom hezké rysy, a tváří se stále vážně. Tím vyvažoval nedostatek spočívající v modrých očích. Vypadal vstřícně a pozitivně. *Důvěřuj mi*, sděloval celým postojem.

„Uf!“ utrousila pro sebe, když nastupovala do kočáru a dělala místo vedle sebe pro Binhamovou. Mužům se nedá věřit, ať se jedná o cizince, příbuzné nebo přátele. To ji život naučil.

„Má paní?“ Nová komorná důsledně dodržuje protokol včetně toho, že trvá na tom, aby ji každý oslovoval příjmením, tedy slečno Binhamová, hlavně níže postavení sloužící. Momentálně vysílala jasné signály, že s rozhovory s cizinci zásadně nesouhlasí. Laurelina nevlastní matka si o Binhamové myslela jen to nejlepší. Laurel měla naopak v plánu najít téhle komorné novou zaměstnavatelku, a to při nejbližší možné příležitosti, pokud se nepolepší a nezačne si pěstovat alespoň nějaký náznak smyslu pro humor.

„Nic se neděje, Binhamová. Jen se dobře držte, mám strach, že tahle cesta bude hodně hrbolatá.“

Zamířili na jih, potom na západ. Stále jeli do kopce, ve vzdálenosti asi dvě míle podél nové silnice, pouze na opačné straně kopců Downland. Téměř okamžitě se zpevněná silnice změnila v prašnou cestu s vyježděnými kolejemi.

Binhamová lehce vykřikla při prvním nárazu, jednou rukou k sobě pevně přitiskla Laurelinu šperkovnici a druhou rukou se natáhla a chňapla po držadle. Laurel se také pevně držela a dívala se dopředu. Mezerou mezi dvěma sluhy a koňmi ve čtyřspřeží pozorovala jezdce na koni, který je vedl.

Seděl uvolněně na mohutném šedákovi. Ten se nesl stejně ledabyle jako jeho pán, ohon neupravený a dlouhý, nohy celé pokryté bělavým prachem cesty. To nebyla žádná najatá haitra, tím si byla celkem jista, nevedl by ji tak uvolněně. Muž vypadal, jako by strávil v sedle tak dlouhé hodiny, že už se tam cítí jako doma na pohovce.

Laurel odhodila závoj dozadu a zúžila pohled na široká ramena a uvolněná záda. Přišlo jí to neuvěřitelné, ale znovu jí na něm přišlo něco velmi povědomého.

Ne, to nebude nic povědomého, pomyslela si. *To jí jen připadá, jako by někdo gumou vymazal tenkou skicu mladého muže na papíře a znovu kreslil na stejný papír, kde se ještě rýsuje původní skica, nový portrét, velmi podobný tomu původnímu.*

Což je směšné. Jediným člověkem s očima modrýma jako lapis lazuli, jehož znávala, byl Giles Redmond. A tehdy to byl nevábný mladík s dlouhýma nohama a rukama, velkým nosem i ušima. Jako by jeho tělesné proporce patřily někomu zcela jinému, a ne citlivému, přemýšlivému a celkem vzdělanému mladému muži. Vždycky byl jejím věrným přítelem – a vždycky se mu také dobře dařilo zklamávat naděje, jaké do něj vkládal jeho otec.

K o dva roky mladší dceři od sousedů byl jemný, laskavý, pokaždé zábavný a shovívavý. Nikdo nepředpokládal, že by se šestnáctiletá Laurel Knightonová mohla zakoukat do toho nepříliš atraktivního mladíka, i když to byl dědic hraběcího titulu. Ale laskavost, humor a inteligence byly stejně přitažlivé pro lehce ovlivnitelnou mladou dívku jako krásný vzhled a sebevědomí.

Markýz z Thorncote, Gilesův otec, se pokoušel

svého syna a dědice vytvarovat do stejné šablony, jako byl on sám – akční, hlučný a sebevědomý člověk, který by nejraději celý den lovil v lesích, proháněl děvčata a holdoval alkoholu. Místo toho měl Gilese s nosem ustavičně ponořeným do knih, uzavřeného, který by si asi spíš ustřelil nohu, než trefil bažanta.

Zvláštní, že otec tak málo věděl o tom, jakého má syna. Stejně málo, jako o něm věděla ona. Bylo legrační sledovat obličej markýze, když dal Giles najevo, jaký je skutečně. Její přítel se ukázal jako zrádce a podvodník.

Ale to se stalo před devíti lety. Markýz teď churaví, jak se dozvěděla od cizích. Neexistovaly totiž už žádné společenské styky mezi Malden Grange, domovem Williama Knightona, hraběte z Palgrave, jejího nebožtíka otce, a Thorne Hallem, domovem Gilesova otce. Alespoň ne po tom debaklu se zásnubami.

Malden už není jejím domovem, je z ní teď už jen neprovdaná nevlastní dcera. Laurel zaostřila pohled na obnošený hnědý jezdecký kabát před kočárem, jako by jeho nositel byl osobně zodpovědný za změnu okolností a za její stěhování do Bathu.

Jsem nespravedlivá, pomyslela si.

Dovolte mi odstěhovat se na Laura Place – název tolik podobný jejímu jménu musí být dobré znamení – *a naučím se být spokojená a užitečná, štěstí budu hledat v různých drobnostech.*

Právě se do nového bydliště pokoušela dostat a neměla dobrou náladu; byla roztrpčená, protože ten cizinec v ní vzbudil nešťastné, dlouho zapomenuté vzpomínky.

Stále jeli do kopce, koně se namáhali, protože kola buďto zapadala do vyjetých kolejí, nebo hrkotala po uvolněných kamenech. Po obou stranách cesty se do

dáli prostírala otevřená krajina s loukami. Laurel spustila okénko, aby do dusného kočáru pustila čerstvý chladný vzduch a zpěv ptáků všude kolem.

„Jako bychom se ocitli na střeše světa," pronesla, když kočár zastavil na rovince nahoře na kopci. Potom si rychle stáhla závoj přes obličej, protože cizinec zajel s koněm ke kočáru a naklonil se do otevřeného okénka.

„Koně si potřebují chvíli odpočinout, dost se do kopce nadřeli, ale je tu nádherný výhled."

„Dívám se, děkuji."

Rozhodně žádný džentlmen, když stále oslovuje dámu, jíž nebyl představen.

„Ne na téhle straně, na opačné." Ukázal svým jezdeckým bičíkem. „Vystupte a pojďte se podívat."

Drzé chování! On jí to snad přikazuje? Měla by se urazit, podívat se na něj přes lorňon a zůstat sedět v kočáře, než si koně odpočinou. Ale už má toho zatraceného kočáru plné zuby.

Chci přece hledat štěstí v maličkostech, uvědomila si Laurel hledící na trs bílého kerblíku, zářícího v slunečních paprscích a vítajícího teplé dny. „Tak dobře, pojďte, Binhamová. Nechte tady tu šperkovnici, kdopak by ji asi v téhle pustině kradl?"

Pohled komorné jí vypaloval díru do zad, ale Laurel se zvedla, vystoupila z kočáru a pustila se podél vyjetých kolejí. Najednou byla ne na střeše světa, ale na samém jejím okraji. Měkké trsy trávy měla pod nohama a před ní se prostíralo celé údolí řeky Avon. Kopcovitá krajina Downs byla zvrásněná hlubokými, suchými údolími, jako by obr hrábl do poddajné hlíny svými obřími prsty. Zelená tráva posetá bílými flíčky pasoucích se ovcí se prostírala široko daleko.

„Ach, to je nádhera!“ Odhrnula si závoj, aby lépe viděla, a chladný větřík ji ihned chladil na tvářích.

„Au! Já jsem si asi vyvrtla kotník, má paní.“

Binhamová vzdorovitě zírala na trsy trávy, mezi nimiž tu a tam zůstaly kousky ovčího trusu. Neudělala ani pár kroků, jistě ne tolik, aby si mohla vyvrtnout kotník. Tohle byla otevřená vzpoura. Laurel ale byla příliš unavená, aby se s ní hádala. „Vraťte se do kočáru, Binhamová.“

Vedle ní cizinec pozoroval, jak se komorná vrací do kočáru, a pak obrátil pozornost zpět k Laurel. Když odhrnula závoj, pečlivě si ji prohlížel. Laurel si všimla, jak mu přes tvář přelétl nevěřícný výraz, ale rychle zmizel. „Je tu překrásně,“ souhlasil. „Stýskalo se mi po jarní Anglii.“ Takže měla pravdu, žil v cizině.

„Poslouchejte skřivánky. Podívejte, tamhle jeden létá až neskutečně vysoko.“ Ukázal nahoru a zaklonil se, aby lépe viděl na malou tečku vysoko nad jejich hlavami.

Laurel také zaklonila hlavu a sledovala jeho prst. „Je tak statečný a zpívá jako o život, snad se chce dotknout nebes.“

Ztratila rovnováhu a zapotácela se. Muž ji zachytil, obrátil ji k sobě a zůstal klidně stát. Rukama ji držel za obě ramena. „Zatočila se vám hlava? Nebojte se, držím vás.“

Ano, já to cítím.

Stále jí na něm bylo cosi povědomé, něco velmi drahého, přesto s hořkou příchutí smutku. Ale vždyť ho vidí poprvé v životě.

Stála tam a topila se v hloubce jeho modrých očí. Stál příliš blízko a trvalo to dlouho. Teplé ruce cítila i přes silnou látku pláštěnky. Potom ruce spustil, jako

by pouštěl z dlaní malého zajatého ptáčka. A vzápětí se velmi pomalu, jako by jí dával příležitost utéct, skláněl, až ji políbil.

Byl to jen letmý dotek mírně pootevřených rtů, něžné polaskání bez nátlaku a žádosti, jen si vyměnili jeden výdech, ale ona okamžitě pocítila v prsou nával touhy.

Vzápětí od ní prudce odstoupil, zatvářil se neutrálně a formálně, jako by se jen zastavili a povídali si o zpěvu ptáků a o krajině. „Koně už by měli být odpočatí. Měli bychom se znovu vydat na cestu."

Laurel mrkla, aby se vzpamatovala. Vždyť se chová jako nějaká pomatená vesnická holka, a přitom je vzdělaná a zkušená dáma, kterou líbali už mnohokrát. Tedy alespoň šestkrát na místních plesech, a jednou ji dokonce políbil i kaplan rozkurážený třemi sklenicemi punče o silvestrovské noci.

Zvedla bradu, zakryla si obličej závojem a vykročila zpátky ke kočáru.

Sluhové se zvedli zpod hlohů, kde společně kouřili z jedné hliněné fajfky. Nejevili žádné nadšení z rychlého návratu na kozlík, spíš doufali, že ti dva zmizeli, aby si spolu užili delší zábavu a nechali je odpočinout, pomyslela si Laurel a byla ráda, že jí obličej kryje závoj.

Ačkoliv, která dáma si dovolí vytratit se za zábavou s cizincem, jehož zrovna potkala, a ještě s komornou za patami?

Byla by opravdu velká náhoda, kdyby se Binhamová ve svém vzdoru za ní otočila, stejně jako byla velká náhoda, že se ona sama zapotácela a on ji podepřel.

Anebo je skutečně taková naivka a neuvědomuje si, že on ji vlastně ke ztrátě rovnováhy přiměl? Skutečně toho ale mnoho neví o krátkých avantýrách, ať už v přírodě, nebo v interiérech.

Cesta se teď vinula dolů z kopce, kočár se houpal a nakláněl. Laurel hledala něco, čím by zaměstnala svoji pozornost, aby se nezabývala krátkou kouzelnou chvilkou tam nahoře na kopci. Chápala, proč se spolek mýtných o tuhle cestu nestaral a raději pečoval o tu pohodlnější, i když delší, vedoucí rovinou.

Minuli několik odboček, pár nových farem a potom asi po dvaceti minutách dojeli do malé vísky před starý hostinec ve stínu několika velkých stromů.

Muž zavedl svého koně k okénku kočáru a sehnul se, aby jí oznámil: „Tady v hostinci Bear Inn si můžete dát slaný Sandy Lane pudink. Oblíbil si ho i samotný Beau Nash. Nebo se můžete vydat přímo do Chippenhamu. Silnice jsou odsud už zpevněné, nebude to takové kodrcání." Jeho slova nezněla jako od muže, který před chvilkou líbal cizí ženu nahoře na kopci.

„Děkuji, sire. Budu pokračovat v cestě, jestliže budete tak laskav a řeknete to kočímu a sluhům." Snažila se o stejnou lhostejnost, jaká zněla i v jeho hlase. „Cením si vašeho upozornění i laskavého vedení, které nám ušetřilo dlouhou zajížďku."

„Bylo mi potěšením, madam." Bičíkem se dotkl krempy klobouku, vykřikl rozkazy mužům u kočáru a pobídl svého šedáka.

„Jen takové malé dobrodružství," okomentovala Laurel objížďku Binhamové, ale ta jenom vzdorovitě našpulila rty. Jen trocha vzrušení, které si dopřála. Vlastně by to pro ni mohla být lekce, aby nebyla stále podezřívavá a nabručená. Cizinec, s nímž se potkala zcela náhodně, nepatřil k žádným milosrdným samaritánům, jednalo se jen o trochu nebezpečného hejska. Neměla bych jeho odjezdu litovat, řekla

si rozhodně a potlačila pokušení olíznout si políbené rty jazykem.

Hrabě Revesby se zavrtěl v sedle a toužebně pomyslel na plnou vanu horké vody v hotelu Christopher. Ale nejdříve se dojede podívat, kam ta nespokojená cestující s hnědýma očima, tmavými načechranými vlasy a sladkými třešňovými rty zamíří. Zalovil v hluboké kapse svého kabátu a vytáhl ohmataný cínový slitek. Začal ho převracet mezi prsty, což byla jeho soukromá terapie na netrpělivost, neklid a pocuchané nervy.

Arthur, velký šedák pojmenovaný po vévodovi, protože měli podobné nosy, zahrabal zadní nohou, aby si ulevil, a jeho jezdec ho poplácal po šíji. „Oba jsme unavení, potřebuješ si odpočinout ve stáji, chlapče." Počkal, až ho kočár předjede, což dělal obvykle, trpělivě skrytý ve křoví, a pak z určité vzdálenosti sledoval kočár celou cestu do Bathu. Byl zvědavý, ale i vzrušený pocitem důvěrné známosti.

Co ho to napadlo líbat náhodně potkanou dámu? Rozum mu jasně napovídal, že kromě jiného taková neuvážená hloupost může mít neblahé následky, počínaje pádnou fackou až po svatbu vynucenou ozbrojeným a rozhořčeným taťkou. Ale cosi ho ponoukalo, nějaký okamžitý impuls, který přehlušil všechny domluvy zdravého rozumu.

Cestou domů z Portugalska neměl žádné problémy odolat mnohým pokušením, přesto právě teď podlehl páru tmavohnědých očí. *Opět*, řekl si pro sebe. Zdá se, že si vypěstoval docela silnou slabost pro hnědé oči. Když si uvědomí, do jakých potíží ho může dostat jediný úsměv v těch očích, je naprosté šílenství hrotit to ještě polibkem.

Přihlížel, jak ke kočáru přibíhá sluha z elegantního domu na Laura Place, vzápětí následovaný šedovlasou dámou, která objala pasažérku ještě dřív, než vystoupila. Nikdo z nich si nevšiml jezdce na koni, který kolem nich projel ke Great Pulteney Street.

Nervózní dáma s dráždivým pohledem dorazila do bezpečí a on už ví, kde ji najde. To by pro dnešek stačilo.

DRUHÁ KAPITOLA

„Drahoušku Laurel, konečně jsi tady! Vítej v novém domově, má drahá! Asi se budeš chtít po cestě trochu umýt. A pak si dáme čaj – Nicol, zaveď lady Laurel a její komornou do jejich pokojů – a potom si uděláme pohodlí a můžeme si popovídat."

Teta Phoebe, ovdovělá lady Caryová, mluví závratnou rychlostí jako vždycky, pomyslela si Laurel. Po prvním setkání po letech se sestrou své matky trochu bez dechu následovala sluhu po schodech nahoru. Dostala k obývání několik místností, a když se pořádně rozhlédla, zjistila, že má k dispozici vlastně celé jedno patro. Na jedné straně ložnice a šatna s okny do zahrady za domem a na druhé straně obývací pokoj s výhledem na náměstí Laura Place, kde uprostřed tryskala malá fontánka, obklopená udržovanými trávníky, keříky a cestičkami. Vedle obývacího pokoje měla ložnici Binhamová, která toto uspořádání milostivě odsouhlasila kývnutím hlavy.

Laurel si sundala čepec, rukavice a pláštěnku, umyla si ruce i obličej a sešla dolů za tetou. Binhamovou nechala nahoře, aby vybalila zavazadla.

„Drahoušku, máš všechno, co potřebuješ?" Phoebe vzala do ruky konvici s čajem, právě když Laurel vešla do obývacího pokoje. „Myslela jsem si, že

hráškově zelené závěsy v ložnici by se ti mohly líbit, ale jestli máš jiný názor, klidně je můžeš vyměnit."

„Jsou příjemné, jako ostatně vybavení všech místností." Vzala si šálek a posadila se. „Jsem ti velmi vděčná a pokusím se být ti dobrou společnicí. Musíš mi podrobně vylíčit, jak co děláš a co bys ode mne nejvíc potřebovala."

„Laurel, to je přece úplný nesmysl! Já žádnou společnici nepotřebuju. A už vůbec ne takovou, které bych dávala rozkazy. Jsem moc ráda, že tě tu mám a můžu ti nabídnout domov. Mám svůj život plný báječných zábav i bez nějaké společnice. Takový příšerný nápad, připadám si jako vykopávka. I když dobře vím, že nejsem poupátko v rozpuku, přesto si nepřipadám stará, zvlášť když si koupím nový klobouk nebo si jdu zatančit, nebo… Ano, miláčku?"

„Ale macecha říkala, že bych ti mohla být k užitku." Laurel se dívala na tetu, která vypadala výrazně mladší než na svých šedesát let, velmi moderně oblečená, plná elánu a života. Přísné kritické oko by ji možná ohodnotilo jinak a mohlo se o ní vyjádřit jako o klimakterickém diblíkovi nebo staré klepně, ale to by bylo velmi nelaskavé, usoudila Laurel. Teta se chová přátelsky a myslí to dobře. Určitě to není starší invalidní dáma, jak si ji Laurel představovala. Přijela sem snad zbytečně? Nebude tu nijak užitečná, což znamená konec příležitosti začít nový život? „Macecha říkala, že tohle je místo, kde můžu být někomu trochu užitečná."

„Vezmi si zázvorovou sušenku, ať se trochu posilníš. Moje švagrová je stará můra. Nedovedu si představit, co si tvůj otec, dej mu pánbůh lehké spočinutí, myslel, když si ji bral. Kolik je ti let, Laurel? Šestadvacet? Asi ti vtloukala do hlavy, že jsi zůstala na

ocet, když před devíti lety nevyšla tvému otci intrika, aby tě provdal. A teď, když už po jeho smrti nenosíš smutek, je zabedněná a odmítá ti dopřát zábavu londýnské sezóny, natož příležitost, aby sis tam našla manžela." Phoebe se zakousla bílými zoubky do zázvorové sušenky.

„Nehledám manžela, teto Phoebe. Mohla jsem se vdát, i když jsem si to tenkrát tak docela neuvědomovala, a zkazila jsem to." Ona, Giles a to ponížení. „On byl zamilovaný do jiné –" nebo by spíš měla říct, že chtěl s jinou spát, než že byl zamilovaný, „–a já jsem kolem toho udělala dusno."

Popsala to hodně diplomaticky. Ve skutečnosti způsobila rodinnou krizi a skandál v širokém okolí, zničila budoucnost dvou mladých lidí, Gilese vyhnala do Portugalska – to především. A co hlavně – udělala velkou ostudu svému otci. „Předpokládala jsem, že ti o tom tehdy otec řekl."

„Tvůj otec mi napsal zmatený dopis o nehodné dceři a mladých idiotech, ale především bědoval, jak se mu nepodařilo uskutečnit dokonalý plán na sloučení dvou panství. Nemohla jsem se v tom vyznat. Pořád jsem přemýšlela o tom, co se vlastně přesně stalo. Chtěla jsem tě pozvat, abys bydlela u mě a aby ses tak vyhnula všemu tomu povyku, ale tehdy ti zemřela matka a vzápětí odešel na věčnost i můj drahý Cary. A když jsme se obě dostaly z nejhoršího, napsal mi tvůj otec, že tě potřebuje, abys dohlédla na Jamieho… Ach, drahoušku, měla jsem trvat na tom, abys přijela za mnou."

„Jamie mě opravdu potřeboval. Byl tak smutný, když maminka umřela. Bylo mu teprve pět. A potom se otec znovu oženil a… no, bylo to těžké. Jamie nevlastní matku nepřijal a ona se s ním také nijak

nesblížila. Myslím, že se nikdy nesmířila s tím, že to není dítě mého otce, že je osvojené, že vychovává dítě z příbuzenstva. Zpočátku jsem tomu nerozuměla, ale pak jsem o tom dost dlouho přemýšlela. Ona podle mého zřejmě dospěla k přesvědčení, že by papá mohl mít tolerantní přístup k nevěře, když dokáže vychovávat syna zemřelého bratrance. Ale ono to bylo přesně naopak. Oba s matkou odsuzovali, co sestřenice Isabella udělala, ale byli přesvědčeni, že by za to nemělo trpět nevinné dítě."

Kdybych byla úplně upřímná, měla bych říct, že dost lidí jejich čin tehdy nechápalo, pomyslela si Laurel. Také se jí ulevilo a zároveň měla radost, že před nedávnem Jamie odjel na moře, protože už byl dost starý, aby mu různé pomluvy a poznámky o jeho matce, která utekla s podkoním a při jeho narození zemřela, mohly dost ublížit. „Na malého chlapce toho bylo trochu moc," vysvětlovala. „Potřeboval stabilní prostředí a někoho, koho dobře zná, aby o něj pečoval. A když papá před rokem zemřel…"

„A to tě potřeboval devět let? Vždyť jsi jistě po pár měsících mohla zaměstnat nějakou chůvu a potom učitele a žít si vlastní život. Mohla ses provdat, drahá."

„Jamie mě skutečně potřeboval. Byl na mě – a stále je – velmi fixovaný," bránila se ohnivě Laurel. Copak si tu bude připadat jako kdysi doma? Za koho by se tak asi měla provdat, když v celém kraji bylo veřejným tajemstvím, že lady Laurel odmítla nápadníka – mladého muže, který se těšil všeobecné oblibě, a otec ve vzteku, že zmařila jeho plány, zdecimoval její věno?

„Ach, pánbůh mu pomoz, tak mladý na to, aby odešel z domova a stal se námořníkem. Muselo to

pro něj být bolestné loučení, chudák chlapec.“ Phoebe si poťukala oči miniaturním krajkovým kapesníčkem a osušila neviditelné slzy.

„Ano. To samozřejmě bylo.“ Ten ‚chudák chlapec‘ se vyškrábal do vozíku a usadil tam svých pět stop a šest palců hubeného čtrnáctiletého těla. Svůj vzácný dalekohled třímal pod paží. Okamžitě zapředl hovor se Sykesem, podkoním, jehož syn byl druhým důstojníkem na kutru. Bavili se o životě na moři, o svých plánech i o nové lodi, na níž bude sloužit, a také o úspěšně složených zkouškách na plavčíka.

„…třetí v geometrii a druhý v…“ Jeho hlas doléhal až tam, kde stála jeho nevlastní matka Dorothy i Laurel, třímající v ruce mokrý kapesníček. Byla rozhodnuta se usmívat, až se na ni otočí, aby ji neviděl plakat. Stála na schodech a mávala mu. Ale Jamie se neotočil ani na vteřinu. Než se nalodil a vyplul z Portsmouthu, poslal domů dopis. Byl načmáraný, samá kaňka, ale překypoval vzrušením. Potkal se s dalšími plavčíky – všichni úžasní borci – a už viděl i kapitána ověnčeného úspěchy z poslední bitvy s Francouzi. A co se týká lodi zakotvené v zálivu, tak *Hecate* je ta nejlepší ze všech. A vůbec je úžasné, že nemusí sedět u toho pitomého učení, má spoustu kamarádů, s kterými se může bavit. A to byla jediná vzdálená zmínka o ní, než se Jamie podepsal.

„Předpokládám, že se mu stýská a možná má mořskou nemoc,“ řekla Laurel a namířila pohled kamsi do bezpečné prázdnoty. „Ale jsem si jistá, že ho obojí brzy přejde.“

Nevlastní matka měla pravdu a teta Phoebe samozřejmě teď také. Jamie ji nepotřebuje a nepotřeboval ji už dlouhé roky. Byla to ona, kdo ho využíval jako štít, za který se mohla skrýt a dělat si, co chtěla, za

předpokladu, že se nevzdálí víc než pět mil od domova. A teď ji už v Malden Grange nepotřeboval vůbec nikdo. Její nevlastní matka třímala domácnost pevně v rukou a nepřála si, aby do jejích záležitostí zasahovala další žena. Začala trousit jizlivé poznámky o Laurelině přídělu peněz. Jamie teď bude potřebovat výzbroj a větší finanční pomoc, pokud bude chtít stoupat po kariérním žebříčku.

Její druhý bratranec, Anthony, hrabě z Palgrave, k nim byl velmi laskavý, když je nechal bydlet doma a nepožadoval, aby se ihned vystěhovaly do vdovského domku. Jemu se očividně líbilo obývat původní panský dům, Palgrave Castle, na opačné straně hrabství, ale jistě se brzy ožení a je dost možné, že bude chtít přivést svoji ženu do modernějšího a pohodlnějšího Malden Grange, kde s rodinou bydlel Laurelin otec.

„Já jen chci být užitečná," řekla tenkrát nevlastní matce a ta jí kousavě sdělila, že žádná její pomoc není třeba, a jestli si myslí, že bude takovou tou dobrodějnou starou pannou, která zakládá školy pro otrhané sirotky nebo domovy pro padlé ženy, pak to nebude dělat za její peníze a pod její střechou.

V tomto bodě si její nevlastní matka vzpomněla, že Laurel má ovdovělou tetu v Bathu. A Bath je plný starých panen, vdov a invalidů, tudíž její teta Phoebe, určitě vdova, bude také s největší pravděpodobností i invalida a Laurel by se o ni mohla postarat, chce-li páchat dobro. Lady Caryová si může dovolit společnici, protože je všeobecně známo, že ji jak její otec, tak její manžel dobře zaopatřili.

„A nechci manžela," dodala Laurel pevně. Už je moc stará a cynická, aby dělala oči na nějakého muže. Už se blíží věku, kdy se od ní neočekává, že si

najde manžela. Bude z ní politováníhodná chudinka, neúspěšná neprovdaná žena. A bude se jí to tak líbit, k tomu se pevně rozhodla. Nemá odhad na charakter druhé osoby, to už zjistila a mohla by se znovu splést. Nepřeje si riskovat svoje srdce ani budoucnost. Podařilo se jí skrývat doma, když byla ve věku, kdy od ní všichni očekávali, že se vdá. A teď téměř v šestadvaceti už snad bude mít od všech dohazovačů pokoj.

„Opravdu, drahoušku? Ty se nechceš vdát? A není to škoda? Jsi hezká, inteligentní a měla bys na výběr. Ale nebudu tě nutit, nechám si tě moc ráda jako společnici, dokud tě nějaký rozumný muž nenajde a neuchvátí." Teta se k ní naklonila a pohladila Laurel po ruce. „Máš tu u mne domov, drahoušku, tak dlouho, jak se ti bude chtít."

„Děkuju," pronesla Laurel dojatě. Bylo jí příjemné, že o ni vůbec někdo stojí. „Ale nemůžu zneužívat tvoji dobrotu, teto Phoebe. Jestliže chceš společnici, dobře, byt a strava je přiměřená odměna. Ale jinak mám vlastní příjem z otcova panství a z toho, co mi nechala maminka. Můžu se podílet na výdajích a platit za sebe."

„Bůh ti žehnej, dítě." Phoebe ukázala na velký talíř s koláči. „A jez, Laurel, vypadáš, jako bys mohla každou chvíli omdlít." Naklonila hlavu k jedné straně a Laurel se pokoušela klidně snášet její bedlivý pohled. „Jsi dost bledá, ke svým tmavým vlasům a očím potřebuješ trochu červeně do tváří. Předpokládám, že rok smutku ti také nijak nepřidal. Neměla jsem děti," změnila najednou téma hovoru, „mému nebohému Carymu to bylo moc líto, ale nikdy mi to nevyčítal. A ty jsi tady vítaná, jako bys byla moje dcera, kterou jsem nikdy neměla."

„Opravdu? Teto Phoebe… nevím, co na to říct.

Ale jestli to myslíš vážně, pak ti moc děkuju. Ale nevím –“ Tohle byla mimořádně dobrá zpráva. Přivítání a nový domov, kde, jak to zatím vypadá, si bude moct dělat, co bude chtít. Konečně bude svobodná.

„Nemusíš mi děkovat,“ usmála se na ni upřímně Phoebe. „Jsem docela sobecká osoba. A neočekávám, že se u mě zdržíš dlouho, i když to nepřipouštíš. V Bathu je dost mužů s bystrýma očima, hlavou na správném místě i s dobrým vkusem. A já si budu moc užívat tvoji společnost, než přijde ten pravý a najde si tě.“

„Naše nejlepší apartmá, pane.“ Majitel hotelu Christopher se uklonil Gilesi Redmondovi, hraběti Revesbymu, a odváděl ho do příjemného obývacího pokoje s vyhlídkou na High Street. Pohled doprava z velkého okna směřoval na opatství zalité zlatými paprsky zapadajícího slunce. Nalevo na High Street už se s večerem začal zklidňovat hustý provoz.

„Děkuju. Vyhovuje mi to. A prosím, nechte mi ihned poslat nahoru horkou vodu do koupele.“

„Jistě, pane. Vaše lordstvo přijelo bez komorníka? Můžu někoho poslat, aby vám pomohl vybalit. Vaše zavazadla doručila kurýrní služba dneska ráno a už je máte v apartmá, kdybyste z nich něco potřeboval.“

„Komorník dorazí za mnou.“ Dryden zůstal s podkoním Bridgem, aby dohlédl na kočár a na spřežení, protože jeli delší, pohodlnější cestou z Marlborough, kde včera přenocovali.

Majitel se uklonil a nechal Gilese o samotě, aby se mohl zamyslet nad tím, jak odvykl ruchu anglické ulice dole pod oknem. Jejich rodina bydlela pokaždé v hotelu Royal York o něco dále na George Street, blíž ke středu města. Tahle rezidence je určitě lepší

řešení, protože jinak by si připadal, že je zase dítě a přijel do Bathu s otcem za babičkou, která se sem každoročně jezdila léčit ze svých neduhů.

Tentokrát už svého otce v Royal York nenajde. Giles poslal otci dopis, že se vrací domů, a dostal odpověď, že je otec v Bathu ve velmi špatném zdravotním stavu. Nebylo to sice pozvání ke smrtelné posteli, ale dost se to tomu blížilo.

Markýz bydlel tam, kde všichni nemocní nejvyššího postavení, to znamená v soukromí. Určitě mu není příliš dobře, ale pevné tahy písma a rozmáchlý podpis svědčily o tom, že se otec na poslední cestu ještě zdaleka nechystá.

Přesto mu přišlo dětinské neuposlechnout výzvy a pokračovat ve svých plánech. Chtěl se zabydlet v Londýně, než se vrátí do Thorne Hall. Ale s tím může počkat, nejprve musí navštívit otce. O tom byl Giles přesvědčen.

Devět let nebyl doma, zcela se zbavil anglické patiny a zanechal za sebou kdesi v minulosti velkou hádku. Vedl si vlastní život a k velkému rozčarování svého otce s ním byl spokojený. Postupně z něj hněv vyprchával, neochotně se s tím smiřoval a teprve teď byl připraven vrátit se do Anglie. Dokonce to vítal.

Život civilisty během války na poloostrově byl docela inspirativní, zvláště když se zapojil do tajných služeb. Ale mírové časy v Portugalsku už nebyly tak zajímavé, zejména posledních několik měsíců poté, co se potkal s krásnou Beatriz de Cardosa, dcerou doma Frederika de Cardosy, vysoce postaveného diplomata a vzdáleného příbuzného královské rodiny. Beatriz, rozmazlená, hýčkaná a nevinná dceruška byla zasnoubena od svých pěti let jakémusi princátku.